

La căminul „Amalia și dr. Moses Rosen” din București reînvie tinerețea

de Eva Galambos (30-9-2012)

2 ecouri

Un spectacol de excepție, cred că al patrulea, a fost prezentat de curând de rezidenții căminului “Amalia și dr. Moses Rosen”. Rezultat al unui proiect realizat de Centrul de artă comunitară Vârsta 4, compus din tineri actori inimoși care, de câțiva ani i-au “adoptat” pe rezidenții căminului, spectacolul de dans “O istorie fizică” reînvie tinerețea participanților. El face apel nu numai la capacitatea fizică a celor care au prezentat spectacolul dar în primul rând la memoria lor, amintiri din tinerețe ale serilor de dans, ale petrecerilor, revelioanelor sau ale unor întâlniri în doi care nu se șterg niciodată. Indiferent de vârstă.

Adevărul este că cu toții am vrea să dansăm, să ne manifestăm când auzim muzica sau când participăm la o petrecere cu tinerii

unde am dori și noi să dansăm, dar ne e jenă să nu ne facem de râs. Echipa implicată în acest proiect – *Paul Dunca, Alice Monica Marinescu, Mihaela Michailov, Katia Pascariu, David Schwartz*- a reușit să-i convingă pe rezidenți să-și depășească ideile preconcepute legate de vârstă, să se elibereze de ele și să fie părtași la acest spectacol emoționant. A reușit atât de bine încât printre interpreți s-au aflat persoane care au luat parte pentru prima dată la inițiativele grupului de tineri, persoane cu anumite handicapuri psihice, fără dorință de socializare. Proiectul a fost și pe placul lor și și-au manifestat dorința de a juca un rol în spectacol.

Grupul de interpreți (mai bine zis de dansatori și mimi) a fost compus din *Ludith Ardeleanu, Marius Armașu, Margareta Eschenazy, Simion Gyorgy, Fredy Kitaru, Nelly Naiman, Tudor Roman, Pompiliu Sterian, Eva Szemler Lendvay, Dorothea Weissbuch* iar cei care au urmărit și în trecut proiectele realizate de rezidenți și-au dat seama cine sunt membrii noi ai echipei.

Este dificil de descris ce ne-au oferit artiștii dar nici nu cred că e important. Toți s-au străduit, au făcut eforturi (în fiecare seară m-am culcat obosită moartă de am crezut că a doua zi nu voi putea continua, a declarat Ludith Ardeleanu) ca să satisfacă cerințele regizorilor, coregrafilor care s-au ocupat de ei. Și, așa cum au recunoscut tinerii, nici lor nu le-a fost ușor, a fost o activitate cu totul nouă, cu o categorie de oameni deosebiți cu care nu au lucrat niciodată. A trebuit să se apropie de ei, să descopere calitățile și slăbiciunile, reținerile și dorințele lor. Nu a fost vorba numai de dans ci și de pantomimă și aici nu pot să nu menționez performanțele *Margaretei Eschenazy* ale cărei destăinuirii dramatice le-am ascultat în primul spectacol, “Moses Stories”, sau excepționalul număr al duo-ului *Dorothea Weissbuch – Pompiliu Stoian*, demn de a fi prezent pe orice fel de scenă de teatru de pantomimă. (Aici s-au relevat calitățile multilaterale ale d-lui Pompiliu Stoian care nu numai că este un povestitor, un ziarist talentat dar și un artist cu reale calități). Toți participanții la spectacol au fost foarte buni și dacă am scos în evidență pe câțiva, a fost datorită plusului pe care l-au oferit.

Au fost momente emoționante, conștientizate atât de participanți cât și de public. Valoarea acestei inițiative a fost scoasă în evidență și apreciată în cadrul discuțiilor care au avut loc după spectacol, un foarte bun obicei împământenit de organizatori de la începutul proiectului dedicat vârstei a 4-a.

Am scris la primul spectacol, “Moses Stories”, când rezidenții și-au descris amintirile considerate cele mai prețioase, că acest proiect a dat un sens, un conținut vieții celor care până nu de mult au crezut că viața lor s-a terminat. Tinerii entuziași care s-au apropiat cu multă dragoste de ei, care au intrat în familia lor, le-au demonstrat inversul. Indiferent de vârstă, ai ce

să oferi urmașilor tăi, generațiilor care vin după tine. Doar că trebuie ca cineva să scoată la lumină aceste valori. Iar la căminul “Rosen”, ele au ajuns într-adevăr la lumină și dau un sens vieții celor care au crezut că nu mai au ce să ofere societății. Și fiindcă ei au devenit conștienți de acest fapt, ar dori ca spectacolul lor să fie cunoscut de cât mai mulți, să iasă cu el în lume, așa cum s-a întâmplat și cu alte performanțe ale lor. Poate că Centrul Comunitar Evreiesc îi va găzdui într-un viitor apropiat.

Ce părere aveți despre acest articol?

Corect (0)	Frumos spus (0)	Îmi dă de gândit (0)	Am învățat ceva! (1)
------------	-----------------	----------------------	----------------------

Acest articol a fost publicat duminică, 30 septembrie 2012 la rubrica Social.

Puteti urmari ecourile la acesta folosind fluxul [RSS 2.0](#).

Ecouri

Steimberg Karla-Elena:

(1-10-2012 la 12:55)

Am locuit si eu fla Caminul „Amalia si Dr Moses Rosen”,cu bunica mea.pe vremea cand acesta era camin-spital.Am avut o problema de sanatate care se putea rezolva doar la Bucuresti.De atunci am mai fost acolo fie pentru o saptamana,cateva zile sau doar o noapte chemata fiind la controalele oftalmologice efectuate de medici din SUA.Pe unii din rezidentii prezentati mai sus chiar ii cunosc personal si ma bucur mult ca se fac eforturi ca sa-si aminteasca vremurile de demult,ca au aceasta ocazie si ca nu se simt izolati.Am citit articolul Dvs cu emotie si bucurie in suflet.

Apreciat. Îți place sau nu: 6 0

Alex:

(28-10-2012 la 21:37)

Va multumesc ca am vazut prin video vostru on youtube pe matusha mea Ludith Ardeleanu care nici nu stiam ca mai exista !!!!! Acum ca stiu unde este o sa-i dau telefon !!!
TODA RABA !!!

Opinie solidară cu comentariul 3 0